

Indonesië 2010, deel 4

Om half zes 's morgens staan we met onze bagage te wachten op het shuttlebusje. Onze gids heeft het hotel in Senggigi (Lombok) al geregeld. Daar worden we verwacht door een zekere Hassan. Ik stel me een Arabier voor door die naam. Snel haal ik mijn nasi pecel op bij Ibu en later ga ik terug voor een koffie tubruk voor Peter.

Exact om zes uur komt het busje. Een kleine rondtoer wordt gemaakt om andere passagiers op te halen. We stoppen bij een verzamelplaats waar diverse busjes komen. We vallen een beetje uit de toon, want de meeste passagiers zijn

backpackers. Naar aanleiding van ons kaartje met de bestemming worden we als schapen in verschillende groepen ingedeeld en even later gaan we verder, weer in een busje. Dan worden we gedropt bij een boekingskantoor waar we kaartjes kopen voor de terugreis naar Bali.

Het is daar tamelijk druk en eindelijk kan ik op mijn gemak koffie drinken. Het boekingskantoor heeft ook een kleine snackbar. De kruiers verdringen elkaar om onze bagage aan boord te brengen. Zelfs een magere oude man dient zich aan. Ik kies op goed geluk één uit, na wat getawar, en die verdwijnt even later uit mijn gezichtsveld, zeker op zoek naar een volgend slachtoffer. Voor ons hoeft hij maar één koffer te sjouwen die nota bene voorzien is van wieltjes. De oude man fluistert dat ik beter niets moet kopen in de snackbar.

Die rekent duurdere prijzen en ik kan beter iets kopen bij de warongs aan de

kade. Ik kan niet van mijn plaats, want ik moet op de bagage letten. Peter is in geen velden of wegen te bekennen. Uiteindelijk neem ik de oude man ook maar aan voor het dragen van mijn rugzak waarin alleen mijn guling, een boek, wat toiletartikelen en een warm vest in zitten. Hij wijst ook nog op de rugzak van Peter waarin zijn fotospullen zitten, maar ik vertel hem dat hij die zelf wilt dragen. Hij krijgt van mij hetzelfde bedrag als die andere kruier.

Een vrouw met een kind op de arm komt regelmatig bedelen en ook al heb ik medelijden, ik durf geen rupia's te halen uit mijn beurs. Als 'alleenstaande' vrouw ben ik bijzonder kwetsbaar en een goede prooi voor dieven.

Ik verheug me op de bootreis. Er wordt omgeroepen dat wij ons moeten begeven naar de gate. Ik raak lichtelijk in paniek, zowel om Peter als om die andere kruier die nergens te bekennen zijn. De oude kruier blijft echter bij me en wijst met zijn knokige gebogen vinger Peter aan die mijn richting uitkomt. Een hele stoet aan vrachtwagens komen de ferry uit, om daarna plaats te maken voor andere vrachtwagens. Het duurt een eeuwigheid en ik zoek een plaatsje in de schaduw op een steen. Ik maak maar een praatje met enkele luitjes die rondhangen, deel wat sigaretjes uit en krijg van een van hen een krètèk sigaret. Die smaakt zo goed dat ik bij de aangrenzende warong één pakje koop. Van de

waronghoudster krijg ik zelfs een krukje aangeboden om te zitten. Iets verder weg ligt het vuilnis opgestapeld en het is nog een wonder dat er praktisch geen vliegen zijn.

Eindelijk is het zover en we beklimmen een steile ijzeren trap naar de het eerste dek. Ik geef aan dat ik graag buiten wil zitten, niet in het aircogedeelte in het middenschip én geen plekje in de zon.

Gelukkig is het niet druk en wij veroveren een tafel met twee banken.

De bagage laat ik gedeeltelijk stapelen op beide banken zodat wij beiden, heel egoïstisch, ruim kunnen zitten. De loodzware koffer parkeren we onder de tafel.

Wanneer de kabels los gaan en de boot in beweging komt, hang ik aan de reling en zie Bali heel langzaam verdwijnen. Eenmaal in open wateren valt er weinig te

zien. Ik ga nog een trap op, maar daar is weinig anders te zien dan een paar bezette stoelen en slapende backpackers op de grond. Hoewel het pas vroeg is, schijnt de zon onbarmhartig en is het daar behoorlijk warm. Op onze verdieping is er een gebedsruimte waar vrouwen zich lekker uitstrekken, niet voor een

gebed, maar voor een siësta! Eigenlijk wil ik ook, maar ik ben geen Moslima. Ze zien me al aankomen zeg!

De bootreis duurt vijf uur en ik probeer mij te verdiepen in mijn boek. Dat lukt niet. Ik word afgeleid door een man bij de volgende zithoek. Of ik nu wil of niet, flarden van het gesprek vang ik op. Hij schept tegen twee jongelui op waar hij ter wereld allemaal is geweest. Die luisteren in het begin beleefd, maar verdwijnen na verloop van tijd. Gelijk hebben ze. De man probeert daarna een praatje met mij te maken, maar plots ben ik verdiept in mijn boek. Hij pakt een

banaan, pelt die helemaal los (!) en gooit de schil in het water. Ik erger me aan zijn gedrag.

Ik heb altijd wel wat met toiletten. Wanneer ik de ruimte binnenkom, word ik al misselijk van de lucht. Ik heb gelukkig een botol cebok bij me en toiletpapier die ik later in een afvalbakje gooi. Hoewel er een grote bak staat met water o.a. om het toilet door te spoelen, trekken de dames zich daar niets van aan. Misschien hebben ze geen idee hoe dat wel moet. Ik reinig het toilet overvloedig met water uit de waterbak met de gayung en uit het toilet komende ben ik perplex dat enkelen op het glibberige pad zich aan het opmaken zijn bij de spiegels. Dat zij het in die stinkende ruimte uithouden, niet te filmen!

Bij de reling is een kraantje. Ik maak mijn voeten daar schoon, evenals mijn slippers en daarna mijn handen tot en met mijn elleboog. Om en om kunnen Peter en ik een wandelingetje maken. Peter schiet wat foto's af. Helaas ben ik te alert om een dutje te doen, ook al heb ik mijn guling in gebruik genomen.

Dan komt Lombok in zicht. We zijn weleens eerder in Lombok geweest, tijden geleden. Ik kan me niet herinneren hoe toen de bootreis is verlopen. Achteraf hoor ik dat we ontzettend hebben geboft met de zee die soms flink kan spoken. Ik zie allerlei bootjes en de ferry vermindert vaart om te laveren in de haven van Mataram.

Dan begint eigenlijk opnieuw het gedoe met allerlei kruiters. We zijn nog niet eens aangemeerd of allerlei kruiters springen aan boord. Voordat ik er erg in heb

heeft er een al mijn loodzware koffer beet en ik ren hem achterna. Peter is als altijd kalm. De kruitert komt terug met de koffer en we vertellen hem dat we naar Senggigi gaan. Hij knikt en zal ons bij de juiste shuttlebus afleveren. Nu mogen de passagiers via een apart pad naar de haven lopen. Ik heb mijn rugzak

om die ineens als lood weegt op mijn schouders.

In de gloeiende hitte is het weer wachten op de shuttlebus die ons naar Windy Beach resort zal brengen. We worden uiteindelijk in een propvol busje gedirigeerd, maar we hebben een plaats naast de chauffeur. Onderweg worden ook loslopende toeristen erbij gevoegd. Zelfs een surfplank kan met passen en meten erin. Het gezegde 'veel makke schapen gaan in één hok' is hier van toepassing. De 'gids' die achter mij zit op een opklapbaar stoeltje, vertelt een promotieverhaal, deelt folders uit waarop zijn mobiele nummer staat.

Tot mijn opluchting een kleine stop onderweg. Ik zit op een muurtje in de schaduw mijn sigaretje te roken, toen een stuk van de muur afbrokkelt en een lelijke schaafwond veroorzaakt bij mijn enkel. Ik heb er later toch nog veel last van gehad, hoewel ik er een grote pleister opgedaan heb.

Terug in de bus vertelt de gids dat iedereen de bus uitmoet bij het station van Senggigi. Aan mij vraagt hij 50.000,00

rupia's omdat we buiten Senggigi onze residentie hebben. Murw geworden door vermoeidheid betaal ik die snoodaard, want we hebben al betaald tot en met Windy Beach Resort.

Inderdaad stapt hij alleen uit bij het station en iedereen blijft zitten. De chauffeur is duidelijk in verlegenheid gebracht en weet niet eens waar Windy Beach Resort ligt. Achter mij hoor ik een Nederlander zeggen dat wij belazerd zijn met extra te betalen. Hij komt wel vaker in deze contreien. Ach, wat kan mij het eigenlijk schelen.

We zien geen sawah's en gaan de bergen in. Om ons heen veel bomen. Soms zie ik een glimp van de zee, maar die verdwijnt weer wanneer we een haarspeldbocht moeten maken.

Dan stoppen wij bij Windy Beach Resort. Ik geef de chauffeur een fooi. Onze bagage die inmiddels op het dak van het busje is vastgemaakt, wordt voor ons eraf gehaald. Het busje met passagiers vertrekt vrolijk naar een andere bestemming.

Aan de ingang komt Hassan ons hartelijk tegemoet, met hem nog twee bedienden die de bagage van ons overneemt. Hij blijkt geen Arabier te zijn hahaha.

We lopen achter het stel aan, meer dood dan levend.

We fleuren helemaal op bij het zien van onze bungalow. Hoe prachtig is die gelegen aan zee en hoe fantastisch ingericht. 'Only for guest' staat op een bordje het pad. Wie ons wilt bezoeken, legt Hassan uit, moet zich eerst melden bij de receptie.

Wordt vervolgd
Mila